

Ministr vnitra
Milan Chovanec



MVCRP011GQXC

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 31. 5. 2014
podpis: *Milán Chovanec*



Praha 19-05-2014
Č.j.: MV-28056-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0185r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podali Ruská federace a jeho manželka

Ukrajina, oba státní občané Ukrajiny, oba trvale bytem
zastoupeni na základě plné moci

bytem (dále jen „žadatelé“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 21. 1. 2014, č.j.: VS-1347/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelé požádali o udělení státního občanství České republiky prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13. Společná žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 31. 5. 2013. Žadatelé žijí na území České republiky od září roku 1998. Manželství uzavřeli v listopadu roku 1984 na Ukrajině. Trvalý pobyt na území České republiky mají povolen od 30. 8. 2006. Dcera nar. , žije zde s rodiči na společné adrese trvalého pobytu a o státní občanství České republiky nežádá.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelé splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku prokazující znalost českého jazyka, podmínku, že v posledních pěti letech nebyli odsouzeni pro úmyslný trestný čin

Vypravěno dne:

1

20-05-2014 *z mocí*

a podmínku plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že vzhledem k tomu, že o společné žádosti žadatelů o udělení státního občanství České republiky nebylo pravomocně rozhodnuto do 1. 1. 2014, tj. do nabytí účinnosti zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), na základě přechodného ustanovení obsaženého v § 74 tohoto zákona již žadatelé nepředkládají doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a nevztahuje se tak na ně povinnost prokázat splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb.

II.

Přestože žadatelé prokázali splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., dospělo Ministerstvo vnitra po bedlivém posouzení všech důkazů provedených v průběhu správního řízení a po zvážení veškerých podkladů k závěru, že jejich společné žádosti nevyhoví. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že při rozhodování o žádosti zohlednilo, že podle platné právní úpravy je věcí jeho správního uvážení, zda žádosti vyhoví či nikoliv, a to i za předpokladu, že žadatelé splňují všechny podmínky pro udělení tak, jak jsou stanoveny v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. Na podporu tohoto stanoviska pak Ministerstvo vnitra citovalo dvě usnesení Ústavního soudu, který v nich především judikoval, že splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky neznamena pro žadatele nárok na udělení státního občanství České republiky, ale pouze možnost ho získat, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost individuálně, řádně a spolehlivě posoudit z více hledisek při dodržování smyslu a účelu zákona č. 40/1993 Sb.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podali žadatelé prostřednictvím obecného zmocněnce včasný rozklad. Úvodem v něm zrekapitulovali, na základě jakých úvah Ministerstvo vnitra zamítlo jejich žádost. Následně pak žadatelé zpochybňují tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že právní postavení cizinců s přiznaným povoleným trvalým pobytem v České republice jim umožňuje bezproblémově realizovat veškeré jejich pracovní a případně podnikatelské aktivity. K tomu uvádějí, že toto tvrzení neodpovídá realitě a právní úpravě např. na trhu práce, kde do popředí často vystupuje otázka, proč nejsou občany České republiky, když zde žijí již šestnáct let. Dále poukazují na to, že

realizaci pracovních aktivit nelze s jejich cizineckým postavením uskutečňovat bezproblémově, ale naopak se zřejmými komplikacemi. Připomínají, že v současné době se v České republice věnují podnikatelským aktivitám v oblasti telekomunikací, kdy je cizí státní občanství znevýhodňuje v rámci hospodářské soutěže. **Doplňují, že zaměstnávání cizinců je spojeno s ohlašovací povinností zaměstnavatele, za jejíž porušení může být zaměstnavatel sankcionován.** K tomu dodávají, že se tak děje zejména ve vztahu k jejich členství ve statutárních orgánech obchodních společností, kdy na základě jejich aktuálního občanství jsou znevýhodňováni, neboť zájemci o potenciální spolupráci očekávají komplikace vyplývající z jejich současného státního občanství. Jejich ukrajinské státní občanství jim pak dle jejich názoru komplikuje i získávání odborně zdatných českých zaměstnanců.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Především je nutné zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis pak správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce: „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované

státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a, že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

V.

K námitkám, které žadatelé v rozkladu uvedli, konstatuje ministr vnitra následující:

Ve shodě s úsudkem Ministerstva vnitra je ministr vnitra rovněž toho názoru, že v případě žadatelů jim právní postavení cizinců s přiznaným povoleným trvalým pobytem v České republice v současné době plně umožňuje bezproblémově zde realizovat jejich veškeré pracovní a případně podnikatelské aktivity. Pracovněprávní předpisy České republiky umožňují zaměstnávat cizince s povoleným trvalým pobytem za téměř stejných podmínek, jako české státní občany. V této souvislosti ministr vnitra především zdůrazňuje, že v případě cizinců s povoleným trvalým pobytem se na základě ustanovení § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 435/2004 Sb.“) pro jejich zaměstnání v České republice nevyžaduje povolení k zaměstnání, zelená karta nebo modrá karta. V případě zaměstnávání cizince s povoleným trvalým pobytem pak nemá zaměstnavatel podle § 86 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb. povinnost vůči krajským pobočkám Úřadu práce České republiky oznamovat a projednávat záměr zaměstnávat cizince. Zákon č. 435/2004 Sb. sice spojuje se zaměstnáním cizince s povoleným trvalým pobytem informační povinnost vůči uvedeným krajským pobočkám Úřadu práce České republiky, dle názoru ministra vnitra ale tuto informační povinnost nelze považovat za tolik obtížnou administrativní zátěž, která by žadatelům případně mohla bránit získat odpovídající zaměstnání.

Ohledně podnikatelských aktivit žadatelů nesdílí ministr obavy žadatelů, že jen na základě jejich cizího státního občanství budou obchodní společnosti v jejichž

statutárních orgánech žadatelé působí, znevýhodňovány v rámci obchodního styku a obchodních aktivit. Pověst a renomé každé obchodní společnosti jsou podle názoru ministra vnitra vždy primárně budovány na základě praktických zkušeností obchodních partnerů té které obchodní společnosti a její celkové spolehlivosti. Otázka státního občanství členů statutárních orgánů by v tomto ohledu dozajista neměla hrát zásadní úlohu. Navíc ministr vnitra podotýká, že údaj o státním občanství není údajem, který by byl v současné době do obchodního rejstříku zapisován, tzn., že při předložení výpisu z obchodního rejstříku nejsou případní partneři obchodní společnosti seznámeni se státním občanstvím fyzických osob, jež jsou členy statutárních orgánů společnosti.

Z tohoto tvrzení odvozuje ministr vnitra i své přesvědčení ohledně získávání kvalifikovaných zaměstnanců. Pokud obchodní společnost dokáže eventuálnímu zaměstnanci nabídnout po všech stánkách stabilní zaměstnání, samotné státní občanství členů statutárních orgánů společnosti nebude pro tohoto uchazeče o zaměstnání tím nejpodstatnějším kritériem při zvažování, zda se společností pracovní poměr uzavře či nikoliv. Navíc pak ze skutečností zjištěných v rámci správního řízení k pracovním a podnikatelským aktivitám obou žadatelů v České republice, je zcela nepochybné, že žadatelé dokázali tyto své aktivity v České republice rozvíjet i bez toho, aby disponovali českým státním občanstvím.

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Vzhledem ke znění ustanovení zákona o státním občanství o neexistenci právního nároku na udělení státního občanství České republiky, a to i za předpokladu splnění všech zákonných podmínek žadatelů a s ohledem na výklad pojmu státního občanství jako trvalého, a úzkého a pevného vztahu mezi fyzickou osobou a státem, ministr vnitra v rámci správního řízení o žádosti posuzoval nejen to, zda žadatelé naplnily všechny požadované zákonné podmínky pro udělení státního občanství, ale též zda vůči českému státu mají ony trvalé, úzké a pevné vazby, což u žadatelů vyjma pracovní integrace na dobré úrovni, nebylo prokázáno.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadatelům způsobit problémy i v oblasti prohlubování procesu integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 odst. 3 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., (dále jen „Listina“), který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům.

71

Z výše uvedených důvodů ministr vnitra v rámci správního uvážení rozklad žadatelů zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

